

וולפגאנג באואר: השער והכוות

דין־וחשבון על פרק־חיינו האחרון של שופט הכדורגל ד"ר גוסטל שטואסר

אַמילי שטואסר היתה תמיד אישונת חסרת־גון ונחבאת־אל־הכלים, ולכן התקשתה להבין איך־זה־פתאום מתפארים כל חברי מועדון־הלוואנגר, כולל העתודאים קולמן ובראונינגר 4, ששכבו אתה. בעלה, שופט־הכדורגל ד"ר גוסטל שטואסר, גילה זאת במאוחר. האיש, משפטן לענייני מינהל על־פי מקצועו, התמסר בזמנו הפנוי לכל מיני תחביבים. פעם היה חלוץ מרכזי במועדון־הלוואנגר; עכשיו, כשהוא עמוס זיקנה ושומן, היה לקופאי המועדון ולשופט בליגה א'. בלילות רחץ בולי־דואר, מין תחתיות בירה, או הדביק באלבום קטעי עתונות על משחקים שבשיפוטי. הוא נחשב אדם חרוץ, אדיב וטוב־לב. בחגיגות נצחון הרכה לשתות וידע לספר בדיחות משעשע־עות מפעילותו כשופט. הוא היה גם מומחה להלצות דר'משמעיות, וכשהיתה רוחר טובה עליו התכופפו המסובים מרוב צחוק לשמע דבריו. אשתו ילדה לו תאומים (זכרים), דבר שגרם לו, אלוהים־יודע־מדוע, להתפאר בכוח־גברותו. הוא הבטיח לדאוג לכך שלכל דמאוחר בגיל שבע־עשרה ילבשו שני בחוריו את הנבחרת. הוא לא ראה בעין רעה את היעלמותה של אַמילי, למשך שעה, עם החלוץ המרכזי הארטמן: כל כדורגלני וינה, כך היה חוזר ומדגיש, הם משפחת־ספורט אחת. על־פי כלל זה היה מקבל פעמים אחדות בשבוע כרטיסי־קלנוע במתנה מן השחקנים של מועדון־הלוואנגר, פעם אפילו מקום ביציע להצגת "דימדומי־האלים" באופירה הממלכתית. לקחת את אשתו אתו, דבר זה נראה לו בבחינת חוסר־נימוס כלפי ידידיו. ערב אחד נקרע הסרט אליו הזומן מיד אחרי התחלת ההצגה. דמי־הפניסה הוחזרו. הקשר השמאלי נירנברג, שליווה את שטואסר, הציע את מסבאת רידל. אולם שטואסר היה זעף, וחרף הגשם השוטף הלך מיד הביתה. ליר ביתו חנתה ה"רינו" של שופט־הקו אדוארד שטאמפר, הוא אָדי, הטוב בידידיו, אתו התמודד כבר בהרבה קרבות קשים.

"אדי?!" נכנס, כולו רטוב, לפרוודור.

"אדי?!" לטרקלין.

"אדי־בוי?!" לחדר־המיטות.

אדי היה שם. שכב על המיטה בנוחות ובלי בגדים, עישן סיגריות, בעיניים בוחות הסתכל בחברו הנכנס. אמילי התכסתה בחלוק והתהלכה בחדר. הפטיפון מילמל "חשבתי שהלכת לקלנוע?"

שטואסר ישב גונה על קצה המיטה, ביקש מאדי סיגרית ומאַמילי יי"ש. הוא הסיר כובעו, התבונן ברצפה והחל לבכות. תחילה בכה חרישית, אך מיד אחר־כך, כשהגישו

לו את היי"ש ואת הסיגריות, התיפח קולנית. כדור רטוב של צער התגלגל על המיטה.

אדי נסע, ואמילי הבטיחה שלא לעשות עוד כדבר הזה.

אולם הנקל היה לה לאמילי להיגמל מאכילה מאשר מאותו בידור יומיומי, אותו רצוא ושוב של חלוצים, מגינים ושופטי־קו צעירים במלוא אונם. היא הגדילה את קהל צרכניה ושוב לא העלימה זאת. שעה שהיתה מקבלת את האורחים מותר היה לגוסטב לשהות בחדר השכן, לעסוק בעבודה כלשהי או לסדר תחתיות־בירה, הקיצוני השמאלי בלאנק, שהיה לקוח קבוע, היה מביא לו מדי־פעם שני בולים של מושבות צרפתיות, ישר מן הדואר. אולם דחף האספנות של גוסטב היה בשפליה־מדרגה. הוא ביזבו את אספו כדי לקנות יין תמורת הכסף. עכשיו היה יוצא בכל ערב וחוזר רק עם האיר הבוקר. הוא נעשה אורח־של־קבע במסבאותיה העלובות ביותר של שכונתו, אשר בכל אחת מהן מצא שותפים־לגורל, שלפניהם שפך את לבו וכטוב לבו ביין אף סיפר להם בדיחות. תכופות היה מתרוצץ שעות על שעות בחוצות וינה הלילית, נעצר לפני חלונות־ראנך מוארים, מסתבך בקטטות קטנות, שר שירי־לכת בבתי־אוכל שהקדימו לפתוח דלתותיהם, נטפל לנשים, אוכל מרקי־שעועית. לפעמים נעדר ימים תמימים מן הבית והיה חוזר אליו בלתי־מגולח, פניו תפוחים ועיניו אדומות ומימיות. השתמט מלהיפגש עם הנהלה, שאמנם פיטרה אותו כעבור זמן קצר. למשפחתו לא הזיק הדבר, הדירה התהדרה והלכה, עם ערב איזשה האספלה העמוסה־לעופה.

ואולם גוסטב החל לסכול מיחוש־יָקִיבָה, שבגללם נעשה פתאום גחמני, מהיר־חימה וזדוני. שוב אי־אפשר היה לחזות מראש את מצב־רוחו, הוא היה מפתיע את אשתו בשעות התעלסותה, לעתים היכה אותה ועל מבקריה איים בקופיץ. אחר היה חוזר ויושב ימים על המיטה, מביט בכיינית נכחו ומשמיע רק קולות פרא. או שהיה סובא לשכרה, משמיע מעל־גבי תקליט את החמישית ומלווה אותם בנימוזם.

כל אלה לא מנעו אותו מלבוא מדי יום־א' אחר־הצהריים, היישר מן המקלחת כשפסו־קת שערתיו עודה רטובה, בריצה אל האצטדיון ולנהל משחק־אליפות. אז חזר והיה שוב גוסטל הישן, טוב־המוג, המדרבן את הנבחרות בתא־ההלבשה באמרות של חכמת־לב. בעת ההפסקה היה מריק לתוכו את מחצית הגביע שלו. היה עוצם עין אחת למראה "עבירות" קלות־ערך. אחר שריקת־הסיום היה משתפר עד לאבדן־החושים.

יום־א' אחד ביוני היה עליו לנהל את משחק־הגמר על הגביע "אוסטריה"—"ראפיד". שעת אחר־צהריים ללא עב וענן. 36 מעלות בצל. כל המקומות באצטדיון נמכרו. התזמורת מתחלפות. מרוצי אופניים ותרגילי התעמלות. טובי הספורטאים של השנה עולים על הבמות, עוטים זרי־דפנה וזוכים לתשואות. דגליט הונפו, שרוולים הופשלו, בירה הורקה מגביעי־נייר, הבריות הזיעו, התנבאו, התערבו, אכלו נקניקיות, מן אמריקאי ותרגולות קרות, כוססו ציפרניים. נשיא המדינה, ראש־הממשלה, סגן־ראש־הממשלה, שר־החינוך, שר־ההגנה ושחקני־קולנוע הופיעו בשורות השמורות

למיוחסים. מן הרמקולים בקעו הודעות על הרכב הנבחרות. רק עכשיו הגיע שטואסר אל תא השופט. נדף ממנו ריח של יין ושל קיא. בגדיו היו קרועים ומוכתמים. פניו לא־מגולחים, אדומים ונפוחים להדהים. הוא ישב בבית־המרוח "רידל", לא נתן דעתו על השעה, רץ וגנח בכבדות. בקושי שמר על זקיפות קומתו. שוב ושוב תפס בטנו, העווה פניו, גילגל בעיניו ויילל.

"הקיבה שלי!"

"תחליף כבר את הבגדים!" צעק שטאמפר, שעמד לפניו. ההמון שבחוץ החל לאבד את סבלנותו ולמחוא כפיים בקצב. שטואסר סתם את אזניו.

"אתם יכולים כולכם ל...אותי!"

שופט־הקו אָדלינגר הביא את אמילי מן היציע. "תחליף כבר, גוסטי־לה".

שטואסר קפץ על אשתו והתחיל לנשקה בפראות. שטאמפר נכנס ביניהם וסטר על פניו עד שהפילו. בחוץ נשמע קונצרט של שריקות. שטואסר שכב באדישות על הקרקע והניח לאמילי ולאדי להפשיטו, לרחצו, להלבישו, להעמידו שוב על הרגליים ולהוליכו אל המסילה שמוצאה באצטדיון. שם קיפצו וריצדו כבר שתי הנבחרות. "סוף־סוף".

הסתדרו בשתי שורות ורצו לעבר המרחב הירוק ובראשם שטואסר, שטאמפר ושופט־הקו אָדלינגר. ואולם שטואסר נפל והתגלגל מעבר לפאת הדשא ומעליו עפו ארבעה שחקני "אוסטריה", וצחוק גדול פרץ במעגל הביטון מסביב. עד שחזר וקם על רגליו כבר הספיקו הנבחרות להחליף ברכות ועמדו להגריל את בעיטת הפתיחה על־ידי ילדה בתלבושת עממית שעמדה מוכנה למילוי תפקידה. כוכבים פיזזו בעיניו של שטואסר, אט־אט נכנס לתוך המעגל הפנימי והפריח את הכובע אל־על. קיבתו בערה. ריח חמוץ עלה בפיו בלי הרף, השמש סינורה, תכולת האלכוהול הגבוהה הפרה את שיווי־המשקל. הוא היה בעיניו כמהלך־על־חבל, הרחק למטה תחתיו ההמון, והקו האמצעי—החבל עליו הוא רוקד הלך־ושוב. אט־אט התבונן סביבו. הרי אי־שם בתוך ההמון ישבו ודאי אמילי ואנשי מועדון־הלוואנגר. לא הבחין בהם, אולם אצל "ראפיד" גילה בשמאל הקיצוני את מפרו־הותיק בלאנק, זה בעל בולי המושבות הצרפתיות ישר מן הדואר. בלאנק עבר מ"הלוואנגר" ל"ראפיד". שטואסר ציחק. תקע משרוקית בפיו ושרק. הנערה בתלבושת העממית התקינה את שמלתה, נגעה פעמים אחדות בכדור והסתלקה מן הדשא בקפיצות גנדרניות כשהמשחק כבר בעיצומו והקהל בן מאת־האלפים כבר שואג. אולם שטואסר היה אטי מדי, רגלו כשלה במרכז המגרש, הכל הסתובב. הוא לא ידע היכן משחקים, התרוצץ בין חשקנים כסומא. חימה קפצה עליו, בלאנק עבר על פניו, במרחק ראה את ידידו שטאמפר רץ לאורך קו ה"חוצה" ודגל צהוב בידו, עיניו חשכו, רק את שטאמפר ואת אמילי עוד ראה כשהם משתוללים במיטה ערומים כביום היולדם, כלי־מיטה

התעופפו באוויר, אחר פרצופו של בלאנק, ידיו של בלאנק שהושיטו לו שני בוליי דואר מן המושבה טוגו, שוב עיגול האצטדיון, הבהיר-עד-לסנוור והמנצנץ, הדגלונים המתנפנים, הוא חש שהכל מתרחק-הולך-ממנו. שהכל נעשה שקט וקל, שהוא גולש באינר-מעצור לעלפון. אז שרק. רייהאוזר 3 מ"אוסטריה" נמצא אותו רגע בעמדת בעיטה מול "ראפיד", האצטדיון רתח, ראש נבחרת "אוסטריה" התלונן, שטוואסר רשם את שמו בספרו וזכה בתמורה בקונצרט ממושך של שריקות, למען שיווי-המשקל פסק נגד קבוצת "ראפיד" בעיטת-עונש, אותה תקע רייהאוזר לפינה השמאלית התחתונה.

כשהכדור התפצץ ברשת צחק שטוואסר בלעג, פתח במחול של שמחה והיכה על ברכיו מרוב גיל. בלא בטחון חזרו השחקנים ותפסו את מקומותיהם. בפינה הדרר מית. שם עמדו חסידי "ראפיד", קפצו האנשים ממקומותיהם. שר-החינוך רתח, שר-ההגנה חייד.

עכשיו לא מיהר שטוואסר לשרוק. עיניו הבזיקו רעות, בצחוק אותה לצופים שיירגו עו. אך אלה עמדו כבר על רגליהם כמו להקת האסירים בנאבוקו ותבעו במקהלה שופט חדש. אז חזר שטוואסר ושרק. בלאנק פרץ משמאל, דילג על שני שחקני "אוסטריה", אך לבסוף מעד ונפל. שטוואסר שרק. "אתה יוצא מן המשחק, בלאנק!" הצטעק בקול רוטט. "או שאתה הולך או ששוב יהיה 'פנדל'!" איים. פיו העלה קצף, קיבתו דקרה. רגש חדש לגמרי, רצון להיות סוף-סוף בלתי-צודק, מילא אותו.

האצטדיון רעם.

"פנדל! מלתי האחרונה!"

הוא תפס את הכדור, הביא אותו עד לפני שער "ראפיד", והורה עליו באצבעו. חסידי "אוסטריה" ושר-ההגנה התגלגלו מצחוק בכיסאותיהם, מצדדי "ראפיד" ושר-החינוך נקטו עמדה מאיימת.

שטוואסר הניף זרועותיו. חיבק את רייהאוזר 3 ורץ קלילות אל המרכז. פניו אורו באור מזור. אולם נבחרת "ראפיד" לא היתה עוד. רק שחקני "אוסטריה" עוד עמדו במגרש אובדי-עצות. הצופים הזועמים קרבו ובאו. קפצו מעל המחסומים והרוסם, רצו מעל למשמרות השוטרים על-פני הדשא לעבר שטוואסר, שעדיין עמד במרכז, צחק צחוק שחצני, שרק ללא הרף והתנהג כמו לא אירע דבר. אולם עתה חדלו חסידי "ראפיד" ושר-החינוך מצחוקם, שוב לא היו מוכנים לסלוח. התנפלו על שופט-הקו והרביצו בו והיכוהו ולא הניחו לו עד שהיה מוטל בתוך העיגול האמצעי, ללא-ניע, שותת-דם, ראשו פצוע, בפיו חסרות שיניים. משרוקית השופט שלו היתה מעוכה. מן הרמקולים בקעו שירי-לכת ושערי האצטדיון נפתחו.

שטוואסר הובא לבית-החולים פצוע פצעים אנושים ונותח מיד. ימים שכב. נטול-הכרה, באוהל-החמץ. משהחל לשוב לאיתנו ופצעיו הגלדו, ראו הרופאים כי מוחו נפגע ללא תקנה. שלחוהו לבית-הבראה שקט בקצה העיר, שם אמור היה לגור מעתה

ההלאה בסיועה הכספי של אמילי.

אמילי שילחה את הילדים למוסד כדי ליהנות מחופש מלא ולפתח ביתר-תנופה את העסק המשפחתי הקטן של קבוצת "הלוואנגר". מקץ חצי שנה נסעה כבר ב"אפל-קפיטן" רבים מכוכבי החלוצים נמנו על לקוחותיה.

לילה אחד, כאשר שוב התנפצו פקקי השמפניה מגזוזטרת דירתה של אמילי—היה זה בדיוק שנה אחר המשחק "אוסטריה"—"ראפיד"—וסערת-אימים השתוללה בשמי וינה, החליט הפקיד לדרר להעתיק את החיננה לביתו. אמילי ואורחיה השיפורים קיבלו את ההצעה בהתלהבות. נארו בקבוקי השמפניה האחרונים, פוזבו האורות, האנשים הטילו עצמם לתוך המכוניות ונסעו נסיעה מטורפת וצעקנית דרך העיר. לא הרחק מן האצטדיון הווינאי התהפכה מכוניתה של אמילי ונפלה לתוך תעלת-הרחוב. האחרים עצרו וניסו לחלץ את המכונית (אמילי לא נפצעה). ירד גשם שוטף, ברקים הלמו בעצי השדרה, המכונית היתה תקועה עד מעל לגלגלים בתוך בור, שמתוכו ניסו אורחי ההילולה להוציאה תוך ציחקוקים אך בלי שום הצלחה. הגשם הרענן הרים את מצב-הרוח, כל רעם נתקבל בקריאת "הידד", והוחלט לפתוח בקבוק חדש בור-במקום. הודלקו סיגריות ומקלטי הראדיו של המכוניות הופעלו בקולי-קולות. אמילי עלתה על גג המכונית ופתחה שם בריקוד מטורף ותוך כך פשטה את בגדיה והתערטלה, כשהיא נופלת מן הגג ושבה ועולה עליו וחוזר חלילה. היו שמחאו כפיים וצווחו, היו שהקיאו אל תוך התעלה, שופט-הקו אדי שטאמפר תקע לסירוגים בצופרו. לפתע נשמע קול שריקה ממרחק-מה. החבורה נדהמה. אמילי החלה לחפש את בגדיה. השריקה חזרה ונשמעה מאותו כיוון. אחת ועוד אחת. ושוב שריקות אחדות. בזו אחר זו. חשבה שזאת המשטרה.

שימונֶק, השרוע במכונית כשהוא נושף לתוך בקבוק ריק של שמפניה, חיוה דעתו כי אין לעשות דבר, הוא מכיר די "אדונים חשובים" במשטרה. הוא הזכיר שמות אחדים ואמר כי די יהיה בהשמעתם כדי שכל שוטר ששֶׁאֶל־ישוחד יהוויר לשמעם.

"אנחנו נשארים כאן! אני מוצא שגורא נחמד פה!"

סמוך לשעה ארבע בערך שקטה הסערה. אמנם היה עוד חושך, אך הציפורים הראשוֹרות כבר פתחו בציוצן. המסיבה-שמתחת-לכיפת-השמיים של אמילי עלתה. על שרטון אחדים ישנו כבר במכוניותיהם. אמילי עישנה וליטפה את ראשו של שימונֶק, הטרנֶזיסטור השמיע מנגינות-בוקר ורזיות. מלבד זאת שרר שקט, רק לפרקים נשמעו צעדי המהירים של פועל מן המשמרת הראשונה או הדינאמו של מחלקת-עתונים רכובה על אופניים. פתאום שריקה חדה. "שוב מישהו שורק", אמרה אמילי לשימונֶק, "אבל זה לא שוטר".

שימונֶק הזדקף והקשיב, עתה באו מכיוון האצטדיון שריקות אחדות.

"זה כאילו מישהו שורק באצטדיון", סבר שימונֶק.

בזה אחר זה התעוררו גם האחרים ומיצצו בעיניהם לתוך הלילה התם והולך, כשעודם מבוססים כלשהו ומבולבלים מן השינה הקצרה. "זה יכול לבוא רק מן האצטדיון", אמר גם בראונינגר.

מישהו הציע לחקור בדבר. נטלו עמהם את בקבוקי השמפניה הריקים־למחצה ויצאו לדרך מתנדנדים, כשהטרנזיסטור של בראונינגר 4 מלווה אותם בקול זמרה. אמילי החזיקה בידיה בשני בקבוקים והפסיעה על קצות בהונותיה. "אני זוחלת!" קראה. לפני חומת הבטון של האצטדיון שהתנוסס שחור מרומה עמדו והקשיבו. אכן, השריקה באה מבפנים. נוצר אפילו הרושם—וההפסקות הלא־קבועות בין שריקה לשריקה חזוקה—כאילו מתנהל משחק בפנים. שערי האצטדיון היו נעולים. שטאמפר ורייהאוזר 3 חיפשו דרך להיכנס פנימה ואמנם מצאוה (עץ, שצמח עד לגובה השורה השניה). להוציא את בלאנק, שהיה חבוש גבס, טיפסו כולם על העץ. שימונק עזר בסולם מאולתר.

מלמעלה נכנסו אל האצטדיון. הוא היה ריק מאדם. הרחק למטה, בדשא, כתם כהה. רוח רעננה נשבה וכולם הרגישו כאילו טיפסו לפחות על הר בן 3000 מטר, שממנו נשקף מבט נהדר למרחקים. פתאום שריקה. "אדם! שם!" קרא רייהאוזר 3. "שם, למטה!" ובאמת עמד על הדשא אדם בלבוש בהיר. כפעם־כפעם השמיע שריקה והתרוצץ במגרש.

"רוח־רפאים!" צעקה אמילי.

פתאום נעצר האיש והתבונן סביבו. וכשראה את החבורה, הצטעק: "אמילי!" "גוסטל! זהו גוסטל!" קראה אמילי ונפלה על חזהו של שטאמפר. היה זה שטואסר; הוא הסתער על שורות המושבים וקרא לאמילי. רטוב היה כולו, כמו ביום בו הפתיע את שטאמפר בביתו. לבש פיג'אמה מנומרת בגון אפור־בהיר, וחבש מגבעת גדולה מכפי מידות ראשו, שהגשם ריפכה ושהשתרבבה כמעט אל מתחת לעיניו. מבטו הנוקשה, צחוקו הקצר והמקוטע ואפו האדום והזב השלימו תמונה של אידיוט גמור. לצווארו קשורה היתה משרוקית־ילדים אדומה. "גוסטל, מה אתה עושה כאן?"

"אל תשאלו שטויות. 'אוסטריה'—'ראפיד' מתחיל תיכף. את צריכה להחליף את הבגדים שלי, אמילי, להחליף! הם כבר צועקים! מהר! אדי! לרחוץ... להחליף... הם מוחאים כבר כפיים. מאה־אלף צופים! חם לי כל־כך, אמילי!" במצחו עמדו אגלי זיעה.

"איך באת הנה?"

"ברחת! היי! מחזיקים אותי במעצר בתוך ארמון! הפרופיסור הוף עצר אותי! ברחתי מן החלון... היי... אני מוכרח לשרוק! באתי בדיוק ברגע הנכון...!" "הה! משחק גאק־אדמיר־אָנְרִי! מצחיק... ילדותי... אפס־שלש, שטויות... היי... אפס־שלש, שטויות... אפס־שלש... שטויות... היי..."

הוא עמד וזרועותיו תלויות לו לצדדים והביט בסובבים אותו, שהפשירו אט־אט ולבסוף פרצו בצחוק. שטאמפר פתח בקבוק. לשמע קול חילוצו של הפקק התישב שטואסר תחתיו מרוב בהלה. שפתותיו רטטו, בעיניו עמד הפחד. שטאמפר לחץ את הבקבוק אל פיו והקצף יורד על סנטרו.

"שתה, גוסטל, שמפניה! דבר טוב כל-כך עדיין לא שתית!"
שטואסר שתה בלגימות מהירות, קטנות.

"שתה! שתה עד הסוף!"

הוא המשיך. במאמץ עילאי ובפנים רוויי-כאב כילה את המשקה.
"עכשיו זה מתחיל", אמר והסתכל בדשא.

"בוא, אדי!" זינק בעד השורות כלפי מטה.

"לך אתו, אדי! לך אתו!" קראה אמילי. שטאמפר ירד אחריו במבוכה. גם האחרים ירדו וישבו בשורה הראשונה. שטואסר עמד כבר במסלול הפניסה למגרש. הוא נראה עצבני והחזיק את ידיו על קיבתו. אדי עמד בקו ה"חץ" והעווה את פניו בחיוך אל ידידיו, שמחאו כפיים בקצב. אז בא שטואסר בריצה אל המגרש ונפל, ממש כלפני שנה, מעל לפאת הדשא. הצופים, במצב-רוח מרומם, היו מחולקים בין חסידי "אוסטריה" ו"ראפיד". אלה צחקו והריעו, אלה שרקו וועקו, הטרנזיסטור של בראר נינגר 4 השמיע "אבנים מתגלגלות". שטואסר קם על רגליו, כולו מכוסה בוץ, והלך מתנדנד אל מרכז המרש, שם שהה זמן-מה כשהוא משוחח, כפי הנראה, עם שחקנים אותם בדה לו בדמיונו. אחר הוציא מטבע, זרק אותה כלפי-מעלה ורמז לנבחרות להתחלק, והדבר עורר צהלה גדולה בקרב היושבים סביב אמילי. הוא שרק, רץ מן המרכז החוצה. תחילה מטרים אחדים בכיוון לשער הדרומי, חזר שוב, התחלק, המשיך בריצתו אל קו ה"חץ" השמאלי, הסתובב פעמים אחדות אגב עמידה, עמד על ראשי בהונותיו, הסתכל בהתאמצות בשער הצפוני, כמו השתולל שם השטן, קפץ לעבר דגל-הפינה, הרים את מכנסי הפיג'אמה שלו, רץ שפוף לאורך קו ה"חץ", הניע ידיו פרא, השמיע קולות עמומים, ולבסוף דהר אל קו הששה-עשר ושרק בחזקה לאות סיום. מילמל משהו, החווה תנועה כשולף את ספרו, נהם ורשם. אחר הצביע בחומרה על ה"פנדל", שרק, הסב ראשו בכיוון השערים, קפץ מרוב שמחה, צחק, שאג "שער" וחיבט על ירכיו בהתיזו מהן בוץ על סביבותיו. אחר הלך לאטו, מתקין מגבעתו ומנפח חזהו בגאון, אל המרכז החווה משם מחוות של הרגעה לעבר שורות הצופים. מצב-הרוח אצל אורחי אמילי הגיע לשיא חדש, הם צעקו, רקעו, שרקו, שרו, נפלו זה בזרועות זה ונשבעו איש באזני רעהו כי מימיהם לא שמעו ולא ראו דבר משעשע מזה. בראונינג 4 סובב את כפתור הטרנזיסטור שלו למלוא עצמת הקול, שטואסר שרק שוב, הביט במתיחות במגרש-המשחקים, למעלה, למטה, מימנה ושמאלה והלך לפינה, שם חזר ושרק בעצמה רבה.

"אתה יוצא מן המשחק, בלאנק!" צעק. "החוצה!"

הוא רעד בכל גופו, עיניו שהאדימו מדם כמעט יצאו מחוריהן.

"אתה יוצא! או שאתה יוצא, או ששוב יהיה 'פנדל'!"

אמילי ואורחיה קפצו מעל למחסום ועמדו במסלול, להיטיב ראות.

"פנדל", המלה האחרונה שלי!" שאג שטואסר, החווה תנועה כתופס כדור ורץ על-פני המגרש למקום בעיטת-הענשים. שרק, התבונן אויבד-עצות בפינה וחיבק ונישק ובירך את מגן-השער המדומה רייהאוזר 3. אחר הפסיע שוב אל נקודת המרכז, קירב

את משרוקיתו אל פיו ופתח בשריקה בלתי-פוסקת, לחייו תפוחות, מבטו המפוחד תר סביב על פני שורות הצופים. אמילי סברה כי הגיעה העת לביים קהל ולהסתער על גוסטב כלפני שנה. בצריחות, שריקות וקריאות "פ'וי" החלה החבורה לסגור על שטוואסר, שעמד דומם, רועד מפחד, שטוף זיעה ושורק. בראונינג 4 העיף בתנועה מאיימת את הטרנזיסטור שלו, שהשמיע צ'ה-צ'ה-צ'ה.

אמילי והאחרים הרימו את ידיהם במחווה אפוקאליפטי וקרבו אל גוסטב במחול מכושף ובצווחות, פיותיהם פעורים ברעבתנות כאילו זממו להפחיד ילד קטן, וסגרו במעגל סביב גוסטב, שמשרוקיתו הזעירה שמטה עכשיו מפיו והוא החל לצעוק, נפל ארצה, כיסה את פניו, רקע ברגליו, העלה קצף על שפתיו, נשך את כובעו, התחנן לשמיים, השמיע קולות תפילה והתמתח פתאום. האחרים שילבו ידיהם וריקדו, כמו שבת ננסים סביב פיל הרוג, סביב האיש שרק חירחר עוד ושצלקות ישנות פקעו עתה בפניו ובגופו והחלו לדמם בעוז.

מששקטו הרוחות במעגל מוטל היה שטוואסר בתוכו, שקט ומת. בראונינג 4 קבע זאת במששף את דפקו. אמילי בכתה על חזהו של שטאמפר. הטרנזיסטור שידר אותות הפסקה.

שימונק טיפס ראשון מן האצטדיון וקרא לעזרה-ראשונה. האחרים יצאו אחריו והתפורזו מיד.

(ת. ה.)